

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
mislijonov

S priložo „Klaverjev koledar“

izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. cts., 2-60 š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Dušna premija. — Pismo kongregacije za širjenje vere. — Iz misijonov: Vzgoja zamorskih duhovnikov. — Družinski krsti v belgijskem Kongu. — Apostolski vikarijat Fort Dauphin. — Krščanska ljubezen vse upa, vse prenese. — Gorečnost abesinskih kristjanov. — Spominjajte se ubogih duš! — Božja ljubezen. — Božič v Afriki. — Nova misijonska postaja izročena v oskrbo duhovniku-domačinu. — Uslišane molitve. — Propagandne novice. — Sv. Terezija Deteta Jezusa in afriški misijoni.

Darovi.

Od maja in junija:

Za afriške misijone v splošnem: Din 15.908-15; L 69.—.

Za sv. maše: Din 260.—.

Za stradajoče: Din 483.—.

Za gobavee: Din 270.—.

Za odkup sužnjev: Din 5590.—.

Za botrinske darove: Din 5452.—.

Za zamorčke: Din 836.—.

Za katehiste: Din 100.—.

Za semenišenike: Din 200.—.

Za kruh sv. Antona: Din 5982-80; L 30.—.

Za misijonsko zvezo: Din 204.—.

Za otroško zvezo: Din 188-95.

Za mašno zvezo: Din 2658.—.

Za Klaverjev vinar: Din 22.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 541.—.

Za določene namene: Din 10.550.—.

Za določene misijone: Din 1400.—.

Za Klaverjevo družbo: Din 47.—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 367.—.

Iz nabiralnika trgovine Poznič, Pšata, Din 54.—; Mar. Kavčič za »Kruh sv. Antona« 15 Din kot iskrena zahvala za uslišanje v raznih zadevah; 60 Din kot zahvalo in prošnjo sv. Antonu. K. S.

Tisočkrat »Bog povrnič vsem blagim dobrotnikom!

Prosimo, ne pozabite poslati naročnino za „Odmev“ in „Zamorčka“!

Msgr. Biermans, M. H., rektor, profesor in gojenci seminarja (Zg. Nil).

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opraviho afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Pismo kongregacije za širjenje vere.

V veselje bo našim čitateljem, ko bodo brali sledeče bodrilno pismo Em. kardinala prefekta, ki ga je pisal po prejemu izkaza misijonskih darov za l. 1926. naši vrhovni voditeljici. Pismo dokazuje veliko naklonjenost njegovo napram Družbi sv. Petra Klaverja in priča, kako kardinal želi, naj bi se naše delo širilo, čigar pokrovitelj je on.

*Grofici Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.*

*Sv. Kongregacija
za širjenje vere.*

Rim, 2. maja 1927.

Protok. No. 1597/27.

Gospa grofica!

Vaše cenjeno pismo od 27. aprila sem pravočasno prejel obenem z izkazom daril, ki jih je družba v letu 1926. prejela in med misijone razdelila.

Iz pisma povzamem, kako je bilo to leto še več daril nego poprej. Zato hvalim Boga, ki Vaše podjetje tako podpira in se veselim z Vami in Vašimi sotrudniki, da ste mogli v preteklem letu toliko doseči.

Upam, da se bo Vaše prekorsitno delo v prihodnje še bolj širilo. Želim Vam in Vaši družbi vsega najboljšega in Vas iz srca blagoslavljam.

Vašemu blagorodju vdani

† *Franciscus Marchetti*
Selvaggiani,
nadškof v Selevciji, tajnik.

G. M. Kard. Van Rossum,
prefekt.

Iz misijonov:

Vzgoja zamorskih duhovnikov.

(Apostolski vikarijat Bangweolo.)

Škof Larue M. A., apostolski vikar v Bangweolo, pošilja po Klaverjevi družbi naslednjo prošnjo vsem prijateljem in dobrotnikom misijonov:

Za razvoj naše sv. vere je v poganskih pokrajinah neobhodno potrebno, da si vzgojimo duhovnikov-domačinov. Naš sv. oče Pij XI. trdi v svoji encikliki »Rerum Ecclesiae« z dne 28. februarja 1926 o misijonih, da bi bil apostolat misijonarjev brez duhovnikov-domačinov nepopoln in bi bila Cerkev zavrtá v razširjanju in organizaciji. Toda koliko zaprek se stavi na pot temu podjetju, v prvi vrsti pomanjkanje denarnih sredstev. Kdor hoče postati duhovnik, mora dolgo časa študirati in se pripravljati najprej v malem, potem pa v velikem semenišču. Tako predpisuje Cerkev za vse dežele; za misijonske kraje pa zahteva še več. Osem do deset let malega seminarja, potem pa še ravno toliko velikega za izobrazbo v bogoslovskih naukih. Kdor prav ceni duhovsko službo, ta bo pritrnil, da je potrebno tako. Mnogi čitatelji pa ne slutijo težkoč, s katerimi se ima boriti apostolski vikar, da pripelje izbrane in za duhovski stan poklicane na njihov cilj. Ker sem jaz v takem neprijetnem položaju, Vam hočem težkoče nekoliko opisati.

Prišel je čas za vstop v mali seminar. Delam proračun za stroške in dodam listi za seminariste še številko 10, za katero pa še nimam kritja. Tolažim se s tem, da jih bo dobilo jesti tudi 60, kjer je proračunano samo za 50. Pa se zglaši še pet

dečkov za sprejem, ki so prišli iz daljnih krajev vikarijata z najlepšimi priporočili svojih predstojnikov — tamošnjih misijonarjev. Velim, da naj jih odslove; sam nimam poguma za to. Ubogi dečki tarnajo, da se človeku v srce smilijo, ter obetajo, da bodo na vso moč pridni, ako jih sprejmemo. Toda jaz ostanem neizprosen. Že mislijo oditi, tedaj pa reče najmlajši izmed njih: »Oče, jaz bom ostal, ker božja volja je tako.« Takoj še ostali: »Jaz tudi! Jaz tudi! Prišli smo, da izpolnimo božjo voljo, Bog hoče, da ostanemo.«

»Otroci govore resnico!« pravi neki pregovor. Ali naj bodo otroci močnejši v veri, nego jaz? Premislim se in še enkrat pregledam spričevala, v namenu, da vsaj dva ali tri odslovim.

O Pavlu Sananga iz misijona Malole, 70 km od tukaj, pravi tamošnji predstojnik: »Talentiran, pobožen. Je sin izvrstnega katehista.« — Kaj hočem?!

Potem Benedikt Ngoma iz misijona Ipususiro, 100 km od tu. Predstojnik P. Lascnery piše: »Tega dečka sprejmite brez strahu. Je razumen, delaven in dobrega srca.« — Za malega zamorca najlepše izpričevalo.

Kaj pa Janez Chileshe iz Kilonge? Revež je prišel od daleč. Osem dni je zaporedoma prehodil po 25 km. O njem piše P. Heuli, ki je sicer varčen z izrazi priznanja: »Uhogljiv dečko, ki rad drugim postreže. Njegovo vedenje je bilo vedno prav zgledno.«

O Štefanu Chamezi iz misijona Chibote, ki je oddaljen šest dni hoda, je napisal P. Van Hofwegen sledeče izpričevalo: »On ima dar, da zna druge za seboj potegniti, pa je tudi resen, kadar je treba, in zelo nadarjen.«

Naposled še Peter Mwali, ki je prišel od onstran jezera Bangweolo. Njegov predstojnik poroča o njem: »Bil je krščen pred dvema letoma in od tedaj pravi apostol v svoji vasi. Izkazal se je zelo vernega in pobožnega in je zelo razumen. P. Colibault ga bo težko pogrešal, ker mu je zelo pomagal, toda ljubi Bog ima lastna pota in namene.«

Tako se glasijo izpričevala. Kako naj se odločim? Poskušam, kako bi odpravil dva ali tri. Pa mi pride kar naravnost iz nebes rešilna misel. Namreč: Vam dragi čitatelji, hočem naprtiti skrb zanje. Ako mi hitro pošljete 500 francoskih frankov za vsakega izmed njih, jih hočem obdržati. Ko sem te svoje misli dečkom povedal, so vsi veseli vzkliknili: »Dobrotniki se bodo našli. Mi ostanemo. Zahvalite se že naprej v našem imenu in obljubite, da bomo vsak dan molili zanje.« Zdaj se ne bojijo več, da bi jih odslovil. Jaz hočem imeti isto zaupanje kot ti dečki, saj vem, da je krščanska ljubezen neizčrpna.

Slični slučaji niso nič redkega po raznih vikarijatih v Afriki. Srečni boste tisti kristjani, ki boste svoj denar porabili za vzdrževanje zamorskega duhovnika-domačina. Kdor adoptira zamorskega bogoslovca in mu pomaga, da pride do svojega cilja, ta si s posvetnim bogastvom nabira zaklade za nebesa, kajti on ima delež na vsem dobrem, kar bo ta duhovnik kedaj med svojimi rojaki naredil. Posebno pravico si pridobi nad njegovimi molitvami, sv. mašami in drugimi dobrimi deli.

Za stalno učno mesto enega seminarista je treba kapitala 30.000 Din, ki se more plačati tudi v obrokih. Za posinovljenje enega seminarista med njegovimi študijskimi leti se zahteva letna vsota 800 Din. Samoumevno pa v tem niso zapopadeni stroški za obleko, knjige in šolske potrebščine.

Družinski krsti v belgijskem Kongu.

Piše P. Renier S. J.

Ker odrasli katehumeni ne morejo stanovati v misijonu, smo vpeljali radi reda in pokorščine krste po družinah. Oče, mati in otroci prejmejo po kratki pripravi o Veliki noči, Božiču ali ob Vnebohodu skupno sv. krst. L. 1925. smo imeli na ta način 570 krstov, izza tega leta pa že 400. To tvori 300 novih krščanskih družin, od katerih nekatere štejejo 5, 6, tudi 7 otrok.

Najlepše pri tem je to, da na ta način pridemo tudi do malih deklic, ki jih sicer pred duhovnikom skrivajo. Kupčija z odraslimi deklicami je tu nekaj navadnega. Ženin mora plačati do 200 frankov, preden jo dobi v zakon; starši pa imajo navado, da hčer ponudijo več ženinom, da pridejo do čim več denarja. Treba je mnogo truda, preden se more namesto te navade vpeljati krščanski zakon; zato imamo v naši šoli le en oddelek za deklice, za dečke pa štiri. Nameravamo izpopolniti pouk za deklice. Zelo prav nam je v tem oziru prišlo, kar ste nam poslali oblek; kajti to vleče deklice v šolo, kjer moremo pridne obdariti.

O Veliki noči smo imeli 920 sv. obhajil, ob navadnih nedeljah jih je 250 do 300, prvi petek jih je bilo 100. Na dan birme je bilo birmanih 390 kristjanov, 650 pa jih je pristopilo k mizi Gospodovi. Milost božja tu mogočno deluje, celo nekateri protestanti so začeli omahovati, saj njihov krst jim ne da notranjega miru. Ne ostanejo pa vsi katehumeni stanovitni in le najboljši pridejo do sv. krsta. Po krstu jih gre mnogo k želez

nici, da si zaslužijo vsakdanji kruh; s tem pa se umaknejo našemu nadzorstvu. Vendar ostanejo skoro vsi dobri in ohranijo vero navzlic nevarnostim. Mnogo učencev pošljemo v katehistovsko šolo v Pisantu. Priporočam vse v nadaljnjo podporo in vsem prijateljem misijonov v molitev.

Apostolski vikarijat Fort Dauphin (Madagaskar).

Pismo P. Engelvina, lazarista.

Kot župnik v Tulearju bi rad imel veliko zgovornost, ne le da bi svoje farane vodil proti nebesom, za kar se itak trudim, ampak zato, da bi se mi odprle denarnice misijonskih prijateljev. Moji farani so mi že obljubili podporo od svoje strani; toda ker so mnogi izmed njih pravi nemaniči, moram stegniti roko v daljavo in prositi: »Za mojo cerkev!«

Zelo želim povečati našo cerkev, da bodo moji zamorci lažje molili za svoje dobrotnike; kajti sedaj so pri službi božji tako natlačeni, da na zbranost ni misliti.

Tujcu, ki je vaju, da tudi v večjih naselbinah naleti le na borne koče, se zdi cerkev v Tulearju na prvi pogled velika. Prvi tukajšnji misijonarji so stanovali v slamnatih kočah, toda termi polagoma razjedo vsak les, tako da na lesene stavbe v teh krajih ni misliti. Zato so že pred 25 leti sezidali to cerkev iz opeke. Zumaj je pobeljena in se belitev od časa do časa ponovi. Zvonik, ki je sezidan »provizorično«, je lesen, ker je pa star, smo ga morali opreti z dvema oporoma. Treba mu je boljšega naslednika, ki se bo mogel ponašati s tremi zvonovi. Kamenje čaka le še na denar, da se bo začelo gibati in skladati.

Tulear šteje približno 2000 katoličanov. To število se ob nedeljah podvoji, ker pridejo kristjani in katehumeni iz okolice. Pogled v prihodnost je razveseljiv zlasti glede otrok, ki jih je v katoliških družinah vedno več; pa tudi paganskih otrok hodi mnogo v naše šole, kjer jih pred izstopom krstimo.

Usmiljenke sv. Vincencija vodijo prav umno naše dekliške šole in poučujejo 250 deklic, ki so vse črno-kodrastih glav in zelo razumne. V desetih letih bo iz teh učenk ravno toliko družinskih mamic in se bo na ta način število kristjanov potrojilo. Dva učitelja-domačina poučujeta 200 dečkov. Ti paglavčki so zelo nadarjeni in pridni. Primerjal bi jih z volički,

ki so prvič vpreženi v jarem in na vso moč vlečejo. Ti dečki so nada misijona. Dva se učita že latinščine, ker na vsak način hočeta postati »patra«. Dal Bog, da bi bila vztrajna, da se jima želja uresniči.

Kadar bom osivel in se mi bo hrbet upognil, bom zelo vesel, ako bom videl črne pomočnike ob svoji strani, ki bodo oznanjevali besedo božjo in delili dušam kruh življenja, katere se bodo drenjale v Tulearsko cerkev, za katero — oprostite moji vsiljivosti — še enkrat iztezam roko v pomoč.

Cerkev v Tulearju.

Krščanska ljubezen vse upa, vse prenese.

Msgr. Lerouge S. S. Sp., apostolski vikar francoske Guineje.

Vaše nove dobrotljivosti, oziroma Vaše apostolske gorečnosti sem bil deležen sredi guinejske puščave. Moram Vam izreči svojo globoko hvaležnost; ljubemu Bogu pa prepustim, da Vam povrne. Kaj vse nam je že dobrega storila Družba sv. Petra Klaverja! Ne le, da po njenih darilih pridemo do več krstov in moremo svoje sirote preskrbeti z vsem potrebnim,

ampak z njeno pomočjo moremo svoje načrte izpeljati vedno bolj na globoko in široko in svoja podjetja gmotno podpreti, ki nam doprinašajo premnogo duhovne tolažbe, a tudi mnogo materialnih skrbi.

Sestrām-domačinkam v Guineji, ki imajo istega zaščitnika kakor Vi, ste naklonili podporo, ki nam bo pomogla, da jih bomo mogli namestiti. Zdaj jih bomo poslali na razne kraje, da se tam lotijo izpreobračanja paganov. Torej: nove ustanove, nove materialne skrbi; pa zaupamo, da doživimo tudi novih žudežev ljubezni do bližnjega.

Po materinsko skrbite tudi za naše domače seminariste. Ah, koliko pomanjkanja morajo prestat ti reveži! Vaša častita ustanoviteljica, ki je želela, da ima »sestra revščina« povesod prvo besedo v Via dell' Olmata v Rimu, bodisi v kapeli, ki spominja na naše kapelice na prostem, bodisi ob nepobarvanih mizah in stolicah v sobi, bi se navzlic temu ne mogla ubraniti ginjenja, ko bi videla umazane koče, v katerih stanujejo naši bodoči duhovniki, in stanovališče, kjer prebiva Najsvetejše.

»Kako nadležni berači so pač vsi misijonarji,« govori mlačna ljubezen. Prava ljubezen pa, o kakršni govori apostol Pavel, da vse upa, vse prenese, misli drugače: »Kako mnogo truda, težav in ovir morajo premagati misijonski predstojniki.« Po eni strani jih priganja skrb za rešitev neumrljivih duš, ki so dobre volje, po drugi strani pa jih zadržuje misel na evangeljske besede, da svoje hiše ne zidaj prej, dokler nimaš vsega potrebnega skupaj. Tako poteka naše življenje v teh dvomih, ki nam prizadevajo več dušnih muk kot telesni trud in pomanjkanje. »Neskončnost je božja zadeva, življenje in smrt sta v njegovih rokah,« nam navajajo v tolažbo ... Res: toda večnost ni delež ubogih paganov, ki jih vidimo, kako umirajo, ne rodovom, ki bi jih radi izpreobrnili; ne mladini, ki bi jo radi pokristjanili. Tudi ne starim, ki bi jim radi pripomogli do srečne smrti; tudi ne tisočem duš, ki bi bile lahko seme za bodoče krščanske rodove. Vsled pomanjkanja sredstev jim ne moremo pomagati. Kakor sv. Pavel, ki je šotore tkal, da si je prislužil vsakdanji kruh, mora danes misijonar razen oznanjevanja in potovanja biti tudi tesar, kmet in industrijec, da poskrbi za potrebni napredek ljudstva. Z eno besedo: treba je živeti, skrbeti, da ne izgubimo tega, kar smo že dosegli. Treba je poskusiti vse mogoče, da pridemo do novega ne glede na vse človeške pomisleke. Treba je pa imeti zaupanje tudi na vse mogoče presenetljive podpore krščanske ljubezni, ki pristopi v kritičnem trenutku, da zamaši vrzeli v že itak mali denarnici. Kajne, saj vse to Vam je že znano? Ker pa mogoče

še ne veste (čednost in dobrotu ne mislita nase), je to, da Vi s svojo darežljivostjo naš pogum vedno iznova osvežite in da s svojo molitvijo pospešujete nadnaravno življenje v nesrečni Afriki.

Gorečnost abesinskih kristjanov.

P. Ba e t e m a n, abesinski misijonar.

V Evropi je, žal, mnogo kristjanov, ki jim je pretežavno v cerkev hoditi, bodisi zaradi »dolge« poti ali zaradi drugega vzroka.

Tu v Abesiniji so otroci, ki gredo vsako soboto sedem do osem ur peš, da morejo biti v nedeljo pri sv. maši in sv. obhajilu.

Južno od našega misijona živi kakih 100 zapuščenih katolikov sredi zagrizenih razkolnikov. Naši duhovniki si vendarle upajo do njih, prehodijo pot 20 do 30 dni in so izpostavljeni največjim nevarnostim in celo ječi. Ondotni kristjani, ki ne morejo do nas, se v molitvi obračajo proti kraju našega misijona. Težko bolne naložé v nosilnico in jih nesejo več dni hodá daleč, da morejo pred smrtjo prejeti sv. zakramente za umirajoče.

Spominjajte se ubogih duš!

Nič ne pogasi tako hitro pekočega ognja vic, kakor daritev sv. maše s svojimi neskončnimi zakladi milosti; saj se pri najsvetejši daritvi obnavlja Jezusova smrt na križu.

Da bodo uboge duše deležne prav veliko svetih maš, dajmo jih vpisati v

»Mašno zvezo za Afriko«,

katera obstoji iz 300 sv. maš, ki jih da Družba sv. Petra Klaverja vsako leto opraviti za vse ude Mašne zveze«. Za sprejem zadostuje enkratni prispevek 3 Din za osebo. Ti prispevki se porabijo izključno za tako potrebne afriške misijone. Naznanila za sprejem in prispevki naj se pošiljajo Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Storimo to delo usmiljenja za naše ljube in drage, pa tudi za one, ki se jih nihče posebej ne spominja, in božje Sree Jezusovo bo tudi nam nekoč milostljiv sodnik — z ozirom na svojo obljubo: »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!«

Božja ljubezen.

*O Bog naš nebeški, si se učlovečil, Prinesel na svet si ljubezni goreče
na svet se rodil, prelepi sijaj;
da srca zemljanov bi večno osrečil, le svete ljubezni in blažene sreče
kako si mi mil! en žarek mi daj!*

*V vsa srca prisveti, te prosim iskreno
tvoj verni otrok,
da v tvoji ljubezni bi bili vsi eno,
o Jezus, naš Bog!*

Ks. Meško.

Jezusček.

»Ubožcem vboga jme dajati, je seme v dobro zemljo
sejati, ki nam hitro dozori; pot v nebesa si pripravlja,
kdor ubožcem rad deli.« (Sv. Avguštin.)

Božič v Afriki.

Božična povest iz leta 1925. Pripoveduje P. Bondallaz iz kongregacije očetov od sv. Duha, misijonar v Guineji.

Afriški Božič! Kako je vse drugačen, nego naš Božič v domovini. Tu ni zasneženih poljan, ne blede lune, ki bi blede sijala preko streh, ni zvezd, ki bi svetile v mrzlo noč in tudi ne v kožuhe zavitih ljudi, hitečih k polnočnici.

Lepota afriškega Božiča je drugačna, a vendar ravno tako resnična. Na tropičnem nebesnem svodu kroži nebroj zvezd, kakor mleko je lunina svetloba razlita nad bohotno pokrajino, iz katere kipi življenje. Drevesa so vpognjena pod težkim listjem, palme se zibljejo v večernem vetru, iz rodovitnih tal zajema bogato žitno klasje svojo hrano, mirijada žužek pa peva svojo pesem v gorko noč Guineje.

Lani na božični dan je prišel mali Khera v našo revno kapelo, da bi bil skupno z 12 tovariši krščen. Tri leta je že redno hodil vsak dan k pouku in je izmed vseh najbolj odgovarjal, da se mu je čudilo staro in mlado. Bil je majhne postave, a inteligentnega obraza in svetlih oči. Še ga vidim, kako stoji, prvič napravljen v telo bluzo, v cerkvi pred jaslami in opazuje božje Dete, ki leži pred njim na slamici. Svojo nedolžno dušo je daroval popolnoma svojemu nebeskemu Učniku, ki ga je popolnoma razumel, kakor se je pozneje videlo iz njegovih odgovorov. Kako pogumno je obljubil, da hoče sv. veri zvest ostati, kako je globoko obžaloval svoje pogrške! Angelski nasmeh mu je obkrožal lice, ko je krstna voda stekla po njegovem temenu. Dobil je ime Emanuel. Božji vrtnar je dobil v njem cvetko iz guinejskih vrtov, ki jo je nameraval kinalu presaditi v svoj nebeški vrt.

Emanuel je zadnje mesec vidno hiral. Obiskal sem ga, kolikorkrat me je pot nanesla skozi njegovo vas. Ležal je v kotu svoje kočice na plahti in pihal v žerjavico, ki je tlela poleg njega. Ob tem sem lahko videl njegovo suho telesce, ki je kazalo suha rebra in suhe roke in noge. Oči so se mu svetile in so bile videti še večje vsled njegovega suhega obraza. Križ, ki sem mu ga bil podaril, je držal v ročicah in ponavljal venomer: »O, koliko je trpel za nas!« Ganiło me je, ko sem videl, kako je deček pozabil na lastne bolečine pri pogledu na Gospodove.

Tako je nastopil zadnji Božič, ki so ga hoteli vaščani slovesno praznovati. Vsak je prinesel posodo riža; lovci pa so imeli podnevi srečo, kar se je videlo iz žuborečega kotla, ki je visel nad ognjem pred katehistovo kočico. Veselje pa še ni

bilo preglasno, ker še ni bila minila sv. maša. Tam-tam-i so dremali v kotu, kristjani pa so se drenjali k spovednicam. Pa me nekdo pokliče: »Oče, Emanuel te kliče! Pravi, da bo to noč umrl.« Hitro grem k njemu. Deček je težje dihal kot sicer. Podal mi je roko, rekoč: »Kajne oče, nocoj pride Jezus. Ali bi ga mogel videti tako, kot sem ga lani?« Hitro mu rečem: »Emanuel, ti boš letos Jezusa še bolj natanko videl, nego lani, kajti sam bo prišel tebe obiskat. Sv. obhajila še nisi prejel; jaz te bom prišel obhajati po polnočnici.« Začela sva se pogovarjati o božjem gostu, ki je imel še to noč priti v bolnikovo srce. Kako srečen je misijonar, ako more z redolžno dušo govoriti o Bogu in po znakih na obrazu pozna, da ga dotični razume. Srečni trenutki, ki stoterno odtehtajo težave in prevare navadnih dni.

Kakor dogovorjeno, tako storjeno. Po polnočnici, ki so jo črnici v svoji mali kapeli pobožno peli, je duhovnik prenesel sv. popotnico skozi špalir gorečih bakel v kočo, kjer je ležal deček sirotek. Ležal je kakor zamaknjen na postelji in na obrazu so se mu odražala sveta čustva. Gotovo ni naš Odrešenik stopil v nizko betlehemsko štalico z večjim veseljem, kot v srce tega ponižnega dečka. Po končanih obrednih molitvah je zadonela po malem prostoru božična pesmica:

Tam v štalici revni na slamci leži.
Si revščino zvoli, ponižnost uči.

Emanuel je tudi pel in pozdravljaval Tistega, ki se je ponižal priti v njegovo srce. Ganjen sem se zahvaljeval Bogu za notranja čuda, ki jih dela v ponižnih srcih.

Emanuel je pel z zadnjim mogočnim glasom Gloria in excelsis Deo v vseh varijantah, navzoči pa, misleč, da tako mora biti ob vsaki popotnici, ki se deli na božično noč, so mu glasno sekundirali, moški v globokih, ženske v visokih glasovih.

Otrok v mojih rokah je vedno bolj slabel, njegov žareč obrazek se je nagnil nazaj, oči so se mu široko odprle in izdihnil je svojo nedolžno dušo sredi prekipevajoče božične melodije.

Zunaj je migljalo nešteto zvezd. Mesec je zašel za vrhove palm, ki so se zibali v vetru, murni so peli, tam-tam pa je spremljal paganski ples. Vse naokrog je bilo polno tropičnega življenja. Bog pa, ki je vir življenja in je smrt premagal, On, ki ljubi življenje, je to noč poklical dušo nedolžnega dečka v novo življenje in tako utešil hrepenenje, ki je vedno želelo k Tistemu, ki je govoril nekoč: »Pustite male, da pridajo k meni!«

Nova misijonska postaja izročena v oskrbo duhovniku - domačinu.

(Apostolski vikarijat v Gallaslandiji.)

Pismo škofa Jarosseaua O. Cap.

Ker je postaja presv. Trojice v Gambo šest dni hoda oddaljena od najbolj oddaljenega misijona, je bila moja želja že zdavnaj, da se na polovico pota ustanovi nova stanica. Bog je blagoslovil moj načrt in mi na čuden način omogočil izpeljavo. Da dosežem svoj namen, sem se moral seznaniti z vrhovnim poglavarjem kraja, kar pa ni bila tako lahko reč. Pa glej: ko sem bil v največjih skrbih radi tega, mi javijo obisk zelo spoštovane gospe, ki me je spoštljivo pozdravila. Na njeni lepi obleki in bogatih okraskih v ušesih in na rokah, sem takoj spoznal, da pripada k bogatim in uglednim rodbinam kraja. Oko jo je bolelo. In da bi ji preskrbel čim izdatnejšo zdravniško pomoč, je povedala, da je žena poglavarjeva. Bil sem ginjen bolj vsled božje naklonjenosti, ki me je na tak način pripeljal v bližino glavarjeve družine, kot vsled njenega visokega stanu. Pobrigal sem se na vso moč skrbno za njeno bolezen in sem ji pri odhodu dal malo darilo za njenega moža. Uro pozneje so stopili v moj šotor: plemenit starček z najstarejšim sinom in mnogo odličnih mož iz okolice. To je bil vrhovni poglavar. Dolgo smo se razgovarjali, kot je tu navada. Prikupil sem se mu, da je postal moj prijatelj in bil takoj pri volji, da se v tem kraju misijonsko ustanovimo. Smel sem si po prosti volji izbrati prostor, kjer bo stala cerkev, pokopališče in stanovanje bodočega misijonarja.

Ker mi je manjkalo evropskih misijonarjev, sem to službo izročil dekanu naših duhovnikov-domačinov. Ta duhovnik, ki so ga domačini klicali Abba Jakob, je zapustil takoj svojo postajo, kjer je dozda mirno deloval, in, dasi je bil star že 55 let in služil že 23 let in vžival visoko spoštovanje svojih podložnih, je vendar prevzel skrbi in težave, ki so združene z ustanovitvijo nove postaje.

Prejšnji teden se je podal na pot na svoje novo mesto. Vse, kar sem mu mogel dati v roke kot ustanovno glavnicu — približno 300 dolarjev — je bil dar Vaše Klaverjeve družbe. Tekoče potrebe mi ne dovolijo, da bi mogel zbrati kak rezervni zaklad za slučaj potrebe, vsled česar izkazujejo naši računi stalne primanjkljaje. Nova postaja, posvečena sv. Jakobu Hamkumbanskemu, na kateri sem se mudil službeno pet dni in sem domačinom razdelil mnogo svetinjic in križev, se ima torej za-

hvaliti Vaši družbi za svoj postanek. Klaverjeva družba je v obeh božjih mati tega duhovnega otroka! Tudi v prihodnje Vam hočem o njej zvesto poročati.

Sedaj Vam priporočim še svoj mali seminar. Morali smo ga prestaviti v Hararra-Debbo, da bo bolje uspeval. Priporočam Vam tudi naše sestre-domačinke, katerih število vedno narašča, odkar je sv. oče blagoslovil njih ustanovitev.

Uslišane molitve

na priprošnje ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja grofice Marije Terezije Ledóchowske.

»Moj mali šestletni sinček je pri igri tako nesrečno padel, da je dobil težko rano v stegnu. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer je bil takoj operiran. Pridružil se je zastrupljenje, tako da je bil deček v smrtni nevarnosti. Dobil je injekcije, po katerih je 24 ur visel med življenjem in smrtjo. Obrnil sem se v molitvi na bl. pokojno Marijo Terezijo Ledóchowsko in obljubil darilo in javno zahvalo, ako bom uslišan. In res: že drugi dan se je začelo obračati na boljše. Po nekaj tednih je bila vsaka nevarnost odstranjena. Srčna zahvala grofici Ledóchowski, po katere priprošnji je bila moja molitev uslišana.«

M. H. iz Budapešte.

Gospa U. B. naznanja, da ji je zamorska mati Ledóchowska v veliki potrebi očitno pomagala, zato pošilja iz hvaležnosti mali dar.

»Pošiljam malo darilo, ker sem bila ponovno uslišana po M. T. Ledóchowski.«

A. H.

P. H. iz L. se zahvaljuje blagopokojni grofici za pomoč v neki družinski zadevi. Obljublja skozi eno leto vsak mesec malo darilo.

»V moji bolezni sem se obrnila na pokojno grofico L. in sem bila uslišana. Iz hvaležnosti to objavljam in pošiljam mali dar.«

M. Z.

»Kakor sem obljubil, pošiljam odkupnino za paganskega otroka, ker sem bil že večkrat uslišan na priprošnje grofice L.«

»Iz hvaležnosti za polajšanje pri želodčni bolezni na priprošnje grofice L. in upajoč na nadaljnjo pomoč pošiljam v imenu gdč. R. D. 25 frankov za paganskega otroka, ki naj bo krščen na ime Rozalija.«

A. L.

»Obljubil sem, opraviti devetdnevnic v čast Mariji Tereziji Ledóchowski, ustanoviteljici Klaverjeve družbe, in javno zahvalo v

»Odmevu«, če bom uslišan. Se preden je bila devetdnevnic gotova, se je zboljšala moja težka zadeva, v zahvalo pošiljam misijonski dar 10 Din.«

B. A., Rajhenburg.

»Na priprošnje grofice Ledóchowske mi je bilo pomagano v zelo težki bolezni in v neki drugi sili sem našla takoj uslišanje po grof. Ledóchowski. V zahvalo pošiljam botrinski dar Din 50.—«

M. O.

»V zelo opasni bolezni sem se zatekla k blagopokojni M. Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. Obljubila sem javno zahvalo.«

Z. S., Sv. Peter.

V čast Mar. Tereziji Ledóchowski, Selca, M. T., Din 75.—

»V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v bolezni in v neki važni zadevi pošiljam Din 40.—«

P. P., Celje.

Iskrena zahvala blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v dušni stiski. Javno zahvalo sem obljubila. N. N.

V čast grofici Ledóchowski 50 lir. — Sv. Anton pri Trstu.
Šmarca pri Kamniku 14 Din.

Mnogi se priporočajo naši dragi ustanoviteljici v važnih zadevah.

V »Odmevu« št. 3-4 smo poročali našim dragim misijonskim dobrotnikom, kako veliko milost smo prejeli na priprošnjo naše ljube ustanoviteljice. Polni globoke hvaležnosti danes naznanjamo, da je ta milost dopolnjena. — Sodalka, katera se je takrat srečno vrnila v našo vrhovno hišo v Rimu, je koncem meseca julija prestala srečno operacijo, katero so mnogi izkušeni zdravniki imenovali kot zelo nevarno. Kljub najhujši letni vročini, torej najneugodnejšem času, in kljub veliki oslabeledosti drage bolne sodalke, se je izšlo vse dobro in po treh tednih se je zamogla ista vrniti v našo vrhovno hišo z upanjem, da popolnoma okreva. Iskreno zahvalo izrekamo zato ljubemu Bogu in zahvalo naši dragi ustanoviteljici, ki smo se ji v dolgih gorkih molitvah priporočali in katera nam je izprosila tako veliko milost. Prosimo tudi naše ljube misijonske prijatelje, da se nam pomagajo zahvaliti ter obenem s polnim zaupanjem priporočajo tudi vse svoje potrebe naši dragi ustanoviteljici.

Marija Falkenhayn, vrhovna voditeljica.

Propagandne novosti.

Msgr. Karl Heerey iz kongregacije sv. Duha je bil imenovan za koadjutorja msgr. Shanahana, apostolskega vikarja Južne Nigerije s pravico nasledstva.

Preč. P. Josip Betanzos, frančiškan, je bil imenovan za apostolskega vikarja v Marokko; preč. P. Josip Balbo, misijonar Consolate, pa za apostolskega prefekta v Meru (Osrednja Afrika).

Po apostolskem pismu sv. očeta Pija XI. se je določilo sledeče:

Ap. vikarijat Zah. Uelle se poslej imenuje ap. vikarijat Buta.

Od Bute ločeni del tvori apostolsko prefekturo Bondo v Belgijskem Kengu.

Okolica Sueškega prekopa se izloči od apostolskega vikarijata Egiptel in tvori samostojen apostolski vikarijat.

Preč. P. Avgust Grimault iz kongregacije sv. Duha se imenuje za apostolskega vikarja v Senegambiji.

Sv. Terezija Deteta Jezusa in afriški misijoni.

(Konec.)

6. Izpreobrnitev čarovnika.

Kutama, Rhodesia, Afrika 7. februarja 1922.

Pred par meseci je v Kutami umrl mož, ki je bil poprej čarovnik in velik sovražnik našega misijona. Pet let se je boril nasproti nam in je bil ves iz sebe, ko je videl, da mi zidamo lastno cerkev. To cerkev je smatral za vzrok vseh nesreč in je to povsod javno poudarjal. Misijonarji in kristjani

so mnogo molili za tega moža in ga priporočali priprošnji sv. Male Terezije. In mala Terezija jih je uslišala. Malo pred svojo zadnjo boleznijo me je obiskal. Želel je, da naj ob njegovi zadnji uri krstim njegovi dve ženi. Tudi sam se je odločil, da se bo pripravil na sv. krst.

Dne 24. oktobra sem ga obiskal in videl, kako ga je bolezni že bila zdelala. Spomnil sem ga na krst. »Oče,« je rekel, »saj je to tudi moja največja želja. Ne čakaj, ampak me takoj izpreobrni v kristjana.« Ko sem ga obil s krstno vodo, je bil silno vesel in tak tudi ostal do svoje smrti. Poklical je k smrtni postelji svoje poganske tovariše, in jih prosil, naj po njegovi smrti ne uganjajo nikakih čarovnij. Prosil je, naj ga prenesejo v kristjansko vas, da bo mogel umreti med otroki dobrega Boga — kakor se je izrazil. Imel je krasen pogreb. To je bilo pravo slavje. Jaz upam, da bo Pavel Kutama, ki je bil poprej naš sovražnik, sedaj naš mogočni priprošnjik pri Bogu.

Mali Cvetki bodi zahvala za njegovo izpreobrnenje.

R. R. Loubiere S. J.

7. Nepričakovano ozdravljenje redovnika — poznejšega misijonarja — ki je imel jetiko.

Florencija, Italija, 12. februarja 1922.

Preč. o. Konstantin Barneschi iz reda Servitov je težko obolel. Imel je pljučno tuberkulozo. Bolezen je bila že v zadnjem štadiju in zdravniki so bili že obupali nad njim. Lani, ko se je bližal praznik sv. Neže, je bolnik silno želel, da bi mogel ta dan maševati. Toda 16., 17. in 18. januarja se mu je udrila kri. 21. januarja je dobil od svoje sestre pismo in svetinjico sv. Male Terezije. To mu je podžgalo upanje. Hotel je vstati, kar mu je bolniški strežnik tudi dovolil. In čudno — od tedaj je bolezen izginila za vedno. Poln veselja je zaprosil svoje predstojnike, da bi smel iti v misijone. Dovolili so mu. Ukrcal se je na ladjo in se odpeljal v Afriko.

8. Mala Terezija pošlje rož presv. Srcu Jezusovemu.

(Poročilo mis. sestre, poslano v Lisieux po ap. vikarju msgr. Simsonu.)
Pelua, Afrika, 4. marca 1921.

Poslušajte ganljivo zgodbo, kako Mala sv. Terezija pri nas otroke usliši. Pri nas ljudje zelo vneto časte presv. Srce Jezusovo. Otroci prinašajo najlepših cvetic kot kras za oltar presv. Srca Jezusovega. Nedavno bi bili radi ta oltar okrasili z rožami, toda žal, v našem vrtu ni bilo dobili niti ene. Imeli smo edini rožni grm, ki se je pa že pred šestimi leti posušil. Pa sem rekla otrokom: »Obrnite se na sv. Malo Terezijo Deteta

Jezusa, kajti ona je v življenju vedno ljubila rože. Takoj so začeli opravljati devetdnevnicu njej v čast. In glej: sedmi dan devetdnevnic so pognali štirje popki na suhem rožnem grmu v veliko radost otrokom. In to na grmu, ki že šest let ni cvetel. Potem so se odprli tudi ostali popki in rožni grm je zažarel v različnih barvah. Tako je grm cvetel štiri tedne, roža ob roži, in vse so bile tako lepo pisane, da takih rož še nisem videla dotlej. Posebno čudno je to, da so bile te rože popolnoma druge vrste kot grm.

Ta grm, nedavno še mrtev, je torej nenadoma oživel. Njegove veje, polne zelenja, so zrastle 2 metra v višavo. Zdaj prepletajo oltar, na katerem stoji podoba Jezusovega Srca. Pomislite, kako se naši mladi kristjani tega veselijo. Značilno je to, da se je dogodek izvršil baš v tem času, ko so otroci vse Afrike napisali v Rim prošnjo za svetniško proglašenje bl. Male Terezije.

Tako poroča sestra Frančiška Terezija.

Drugo pismo msgr. Simona: Avgust 1922.

»Ta rožni grm je še vedno svež. Letos je zopet ves v cvetju. Sam sem ga videl marca meseca. Brez dvoma je to izpremembo izprosila božja služabnica bl. Terezija Deteta Jezusa. Kar nekaj posebnega je, da grm, ki je bil že izumrl, zopet poganja...«

Najnovejša poročila naznanjajo, da ta grm že v tretje cvete. Leta 1923.

(»Pluie de Roses en faveur des Missions«.)

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Loka pri Žusmu — Novo mesto — Luče pri Ljubnem — Št. Ilj pri Velenju — Krabonoš — Kamnje pri Boh. Bistrici — Cerklje, Dol. — Dražgoše — Nova vas pri Rakeku — Dole pri Litiji — Novo mesto — Šmarca pri Kamniku — Slov. Bistrica — Radeče — Vitanje — Mastni vrh pri Ptujju — Škofja Loka — Krčevina pri Mar. — Ljubljana — Celje — Ptuj — Planina — Newyork. — Vse zadeve blagih čitateljev in dobrotnikov.

POPOLNI ODPUSTKI.

udom Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše. Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrečnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. Stolica končno veljavno potrdila.

1. Namen družbe. Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Ustroj družbe. Obsega: versko družbo pomožnih misijonark za Afriko, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. Sredstva. Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjcami, rožnimi vencii, mašno obleko, kelhi, monštrancami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 3 Din). — 2. Udeležniki (letno 3 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona. — 5. Botrinski dar za poganškega otroka (najmanj 60 dinarjev). — 6. Darilo za odkup sužnjev (za enega najmanj 150 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 600 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih semeniščnikov (letno 800 Din). — 9. Ustanove za zamorske semeniščnike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar (20 Din). In še druge nekatere slične ustanove.

5. Obseg. Naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Švici, Nemčiji, na Francoskem, v Belgiji, Španiji, na Nizozemskem, Angleškem, Irskem, v Združenih državah v Ameriki in v Avstraliji.

6. Uspehi. Do konca 1926 je bilo v misijone poslanih: 25.355.845 lir 5 cent, v gotovini, vštveši 152.000 izvodov knjig v afriških jezikih, ki jih je dala tiskati družba; predmetov za razne potrebščine približno za 1.000.000 lir.

7. Osebe. Koncem 1926: 124 pomožnih misijonark, 182 zunanjih udov, 19.695 podpornikov in kakih 550.000 udeležnikov iz različnih dežel sveta.

8. Vrhovna hiša, Rim (23), via dell' Olmata 16, kjer je tudi mednarodni novicijat.

SPOMIN ZA UMRLE.

Prec. gospod škof Lasue, lazarist, apost. vikar Fort Dauphina (Madagaskar).

Prec. o. Pethoud, C. S. Sp., umrl 4. junija v samotni zamorski vasiči, 6 dni hoda od Diego-Suaarec (Madagaskar), star šele 29 let. —

Sestra Marija, iz kongregacije sester N. Lj. Gospe Afriške, v Ushiroombo (Unyanjembe).

R. L. P.

Vse p. n. naročnike se uljudno prosi za poravnavo naročnine za tekoče leto 1927.

Naročajte:

	Din	Sil	L
Naprednjak ob Kongu. Igra.	3—	0-40	1-20
Klic božji. Igra.	3—	0-40	1-20
Male pomožne misijonarke. Igra.	3—	0-40	1-20
Lakota v črni deželi. Igra.	2-50	0-30	1—
Umijmo zamorčka. Igra.	1-50	0-15	0-60
Škapulir suznja. Povest.	1—	0-10	0-30
Janko in njegov angel. Povest.	1-50	0-15	0-60
Maričina grlica. Povest.	1—	0-10	0-40
Povest o znameniti Marički.	1—	0-10	0-40
Spreobrnjenje črne princezinje. Povest.	1-50	0-15	0-60
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1-50	0-15	0-60
Z besedo in tiskom. Poučno.	2-50	0-30	1—
pri odjemu 12 izvodov skupaj, izvod à	2—	0-25	0-80
Pomoč za Afriko. Govor.	1-50	0-15	0-60

Naslov naročbe glej na 2. strani ovoja. Poština posebej.

Klaverjev koledar 1928

z mnogimi poučnimi kot zabavnimi povesticami
in slikami iz zamorske dežele. — Cena kosu
Din 5—, pri naročbi 10 kosov eden povrh.

Misijonski koledarček za mladino.

Zaradi lepih slik in izbrane vsebine vsem star-
šem in vzgojiteljem toplo priporočamo, da ga
kupijo ljubi deci. Je tudi zato primerno Miklav-
ževo darilo. — Cena kosu Din 3—, pri naročbi
6 koledarčkov eden povrhu.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Miklošičeva 3.

Krščanskim dekletom.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone potrebuje v
svojih zavodih ne le gospodičen z višjo šolsko izobrazbo, ampak
tudi mladenke, ki znajo kuhati in razumejo druga gospodinjstva
in domača opravila. Vendar je treba predvsem tudi njim pravega
redovnega poklica in krepkega zdravja ter da razumejo
še kak drug jezik (nemško ali laško). Pridne in dobro vzgojene
mladenke s temi lastnostmi naj se zaupno obrnejo na vrhovno
voditeljico Klaverjeve družbe, Rim 23, via dell' Olmata 16.